

ДЖОНАТАН ОКСИЪР

НОЩНИЯ ГРАДИНАР

Артлайн Студиос

София, 2016

Jonathan Auxier
THE NIGHT GARDENER
copyright © 2014 Jonathan Auxier
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

НОЩНИЯ ГРАДИНАР
2016 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Джонатан Оксър
Превод: © 2016 Цветана Генчева
Редактор: Грега Петрова
Художник на корицата: Жени Петкова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кома 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-074-6

ЗА МЕРИ

„ЗДРАВЕЙ, ПРЕКРАСНА МОЯ, НАКЪДЕ СИ СЕ ЗАПЪТИЛА?“*

---

* цитат от поемата *Hallo, my fancy* на шотландския поет Уилям Клиланг (1661-1689). - Б. пр.

„ОТ ПЪРВОТО ЧОВЕШКО НЕПОКОРСТВО И ПЛОДА
НА ЗАПРЕТЕНОТО ДЪРВО, СЪС СВОЯ БРЕНЕН ВКУС
ДОВЕЛ СМЪРТТА В СВЕТА И ЦЯЛАТА НИ ЗЕМНА СКРЪБ.“
Джон Милтън. „Изгубеният рай“, Книга I*

„ЩЯХМЕ ДА СЪЖАЛЯВАМЕ, АКО
ВСИЧКИТЕ НИ ЖЕЛЕНИЯ СЕ СЪЪЛВАХ.“

Езоп

---

* Превод от английски Александър Шурбанов, 1981 г. – Б. пр.

ПЪРВА ЧАСТ
ПРИСТИГАНЕ

РАЗКАЗВАЧКАТА НА КРЪСТОПЪТЯ

Календарът показваше началото на март, но ароматът във въздуха нашепваше за края на октомври. Студено слънце бе надвиснало над Селар Холоу и топеше последния лед от голите клони на дърветата. От земята се вдигаха изпарения, също като фантоми, понесли шепота на есента, заснал под покривало от скреж. Присвиеш ли очи, за да се вгледаш между дърветата, се виждаше виещата се пътека, която излизаше от селото и продължаваше чак до горите на юг. Хората рядко поемаха в тази посока, но в това мартенско утро, което приличаше повече на октомврийско, по пътя изтрополи каруца, теглена от кон. Каруцата беше рибарска, със счупено задно колело и в нея нямаше риба. На капрата седяха две деца, момиче и момче, и двамата с яркочервени коси. Момичето се казваше Моли, а момчето бе брат ѝ Кун.

И двамата се бяха отправили към смъртта си.

Така поне прегунпредиха Моли дванайсетина човека, докато минаваха покрай фермите, за да търсят имението Уин-

гзор. Всички, с които разговаряха, разказваха шепнешком за зловещия „киселолес“, а след това млъкваха и отказваха да кажат и дума повече.

- Семейство Уиндзор ли? - попита слабият висок овчар, когото Моли спря на пътя. - Предпочитам да забеда стадото си в лъвска бърлога. - Той се подпря на гегата и огледа Моли от главата до краката, както понякога правеха мъжете.

- При все това - отвърна колкото можа по-любезно Моли - трябва да отидем там. Семейство Уиндзор ни очакваха миналата седмица.

- Значи могат да почакаят още малко. - Човекът прочисти гърло и се изплю на земята. - Аз ви съветвам да се върнете там, откъдето идвате. Киселолес не е място за никого. - Той се затътри през пътя към дърветата и обците се повлякоха с блеене след него.

Моли въздъхна. Този беше третият овчар за изминалия час.

- Какво искат да кажат с този *киселолес*? - зачуди се Кип, след като стадото премина и те можаха да продължат.

Моли не знаеше, затова си измисли.

- Ти не си ли чувал за киселолес? - попита тя и се претори на учудена. - Че това е цяла гора, в която растат единствено лимонови дръвчета, има лимонови цветя и лимонов мъх, и лимонови бурени. Казват, че когато гоїде лято и плодовете узреят, само като си поемеш въздух и цялото ти лице се сгърчва от кисело. - Говореше така, за да покаже на брат си, че никак не се страхува.

Само че я беше страх.

Двамата с Кип пътуваха без почивка вече четири дни, в гъжд и стуг, возеше ги кон, който едва ги търпеше – отчасти защото Моли не знаеше името на сърдитото животно (каза на брат си, че се нарича Галилео, но конят, изглежда, не беше съгласен). Все си представяше, че английските пътища са широки и равни, но ето че се оказаха дори по-лоши, отколкото у дома. Калта беше черна, лепкава, захарваше всичко, докоснало се до нея – включително и задното колело, което вчера изгуби цели три спици. Малкото храна, която си носеха отзад в каруцата, вече беше изядена и сега бе останала единствено тежката, натрапчива миризма на риба.

– Студено ли ти е? – попита тя, когато забеляза, че брат ѝ трепери, макар да се бе загърнал добре в палтото си.

Той поклати глава и тя едва сега видя, че косата му е мокра.

– Горещо ми е.

Сърцето на Моли се сви. Кип беше болен от седмици и не оздравяваше. Нуждаеше се от легло, баня и нормална храна. Имаше нужда от дом.

Кип потисна кашлицата и се опита да я прикрие, като притисна ръкав до устата си.

– Може пък хората да са прави – рече той. – Дали да не обърнем и да не подкараме към града... или просто да се върнем вкъщи.

Моли не смееше дори да мечтае за това. Двамата с Кип бяха много далече от мястото, което наричаха дом. Тя притисна челото му с длан. Беше топло.

- Ако те чуе някой, ще реши, че мама и татко са отгледали две безхарактерни, плашливи деца. Скоро ще намерим мястото - дори без да ни упътят, - там ще има топла храна и топло легло и ще можем честно и почтено да си изкарваме прехраната.

Продължиха напред, имаха чувството, че съвсем са се изгубили, докато следобед не се натъкнаха неочаквано на човек. Първо чуха песен - монотонна и бавна, понесла се откъм завоя, - която ги привлече. Видяха стара, гребна женица, не по-висока от Кип, седнала по средата на кръстовището, докато си пееше. Очевидно бе скитница, защото на гърба носеше огромна торба, вързана на пръчка. Вътре бе натъпкала какво ли не - шапки, одеяла и лампи, - както и интересни неща като книги, клетки за птици и гръмоотводи. Торбата заприлича на Моли на черупка на охлюв. Жената се беше превила над странен инструмент, голям почти колкото нея. Инструментът имаше ръчка в единия край и когато тя завъртеше гръжката, започваха да се разнасят дълбоки звуци, които напомниха на момичето на жуженето на пчели.

Моли накара коня да позабави ход и заogleжда жената от безопасно разстояние. Тя пееше за старец и гърво; гласът ѝ се оказа изненадващо нежен. На пазара у дома Моли бе виждала просяци да свирят на подобни инструменти. Наричаха ги латерни*.

---

* Става дума за старинния инструмент хърди-гърди, представляващ съчетание от струни и клавиши и възпроизвеждащ музика посредством ръчка, поради което е оприличаван на латерна. - Б. рег.

- Дали не е вещица? - прошенна Кип на сестра си.

Моли се усмихна.

- Не прилича много на вещица... няма никакви брадавици! Има само един начин да разберем. - Тя изплющя с юздите и конят пристъпи няколко крачки напред. - Моля да ме извините, госпожо - извика на жената. - Брат ми се интересува дали сте вещица, или не.

Дребната жена продължи да свири, пръстите ѝ пробягваха по клавишите.

- За съжаление, отговорът ми ще ви разочарова - отвърна тя, без да вдигне очи.

- Значи не сте вещица? - провикна се Кип, тъй като очевидно искаше да е напълно наясно.

Жената остави инструментa и се загледа в него, повдигна вежди.

- Не всички стари и грозни са зли. Смяя да твърдя, че след достатъчно години и прелестната ти сестра няма да изглежда по-добре от мен... и ще плаши децата, които минават покрай нея! - Думите ѝ бяха съпроводени от кикот, който подозрително много приличаше на вещерски смях. Тя се изправи с усилие - заради тежката торба - и направи красив реверанс. - Казвам се Хестър Кетъл. Аз съм разказвачката по тези места. Пътувам ту тук, ту там, предлагам песни в замяна на легло, храна и странни неща. - Тя повдигна рамо и в торбата гръннаха вилици и чанове.

Моли не знаеше, че съществува професията разказвач, но май работата си я биваше. Тя умееше да разказва невероят-

ни приказки. Беше измисляла какво ли не, за да измъкне брат си от сиропиталището. Беше разказала други, за да получат кон. Ако на новото място я засипеха с въпроси, щеше отново да прибегне до историите. Само че в тази старица имаше нещо, което я притесняваше.

- Кажете, госпожо - продължи Моли, - какво търси една разказвачка чак тук? Пеша ли дойдохте?

Възрастната жена сви рамене и засмука устни.

- Ходя пеша, защото нямам кон. Питаш защо съм тук: по тези места не се разказват много нови приказки. Не се случва всяка сутрин непознати да минават през котловината. Още по-малко две чужденчета без родител, седнал между тях на капрата, отпразвили се на юг в крадена рибарска каруца. - Тя зацъка с език. - На това му се вика приказка, каквато не бях чувала досега.

Моли притаи дъх. Едва намери сили да не погледне към брат си.

- Кои е казал, че каруцата е крадена?

Жената ѝ се усмихна широко.

- Това изражение по лицето ти, малката, потвърждава гумите ми.

- Вземи си гумите обратно - повиши глас Кип и изненада Моли. - Ние не сме крадци. Сестра ми купи каруцата от рибар, който не я искаше. Щял да постъпи във флота, за да се бори с гигантските октоподи. - Той се усмихна широко на сестра си. - Нали така, Моли?

Моли кимна уклончиво.